

HOST

SPÁLENÝ
MUŽ
I

Drake

Peter McLean

Peter McLean
Drake

Times

BRNO
2017

WIKI

Peter McLean

**Venováno Diane,
která byla stále
se mnou, cestou tam
a zase zpátky.**

Kapitola I

Uviděl můj warpový kámen a vsadil andělskou lebku. Rozhodně jsem neměl dost na to, abych takovou sázku dorovnal. V ruce jsem měl fleš až po Rytíře a Věž, což je v Osudech slušná karta, ale ten warpový kámen byl vše, co mi zbylo. Prsty mě ale svěděly touhou si na lebku sáhnout a vlastnit ji. Koukl jsem na svoje karty — z ruky na mě hleděl Rytíř pohárů. Působil vesele a opile, v tom svém malovaném tarotovém světě. Šťastnej bastard. Já jsem byl jen opilý. A v Londýně.

Na druhé straně zakouřeného klubu se někdo zasmál. Od jiného hráčského stolu bylo slyšet, jak o sebe cinkly skleničky a pak zarachotily kostky. Proti mně sedící Pelyněk vypadal netrpělivě. Mezi své tenké šedivé rty si vrazil další cigaretu a zapálil ji o špaček té předešlé. Aniž by se díval, típl ho ve vajgly přetékaným popelníku vedle sebe. Do nedýchatelného vzduchu v klubu vyfoukl další dávku štiplavého kouře. V třídenním strništi vousů na tváři se mu zachytil pramínek dlouhých mastných vlasů.

Volnou ruku ledabyly položil na temeno lebky a pohladil ji svými nikotinem zčernalými prsty.

„Tak co, Drakeu?“ zeptal se. „Zatraceně, nemám na to celou noc.“

Odkášlal jsem si. Hned se ke mně přivlnila číšnice s lahví v ruce. Do sklenky mi nalila další štědrú dávkú velmi drahé, velmi staré a čistě sladové whisky. Po-děkoval jsem pokývnutím. Je fakt pěkná, napadlo mě. Hezký ocas. Jindy bych to na ni zkusil, ale dneska jsem byl ve vážné situaci a potřeboval jsem se soustředit na hru. Kopl jsem do sebe whisky a sklenku položil na stůl.

Zase Věž. Dneska už je to potřetí, co jsem si ji vy-táhl coby trumf. Tohle bylo fakt pošahaný znamení. A jestli ne, tak už nevím co. Pohledem jsem přejel po dvou hromádkách karet na stole. Tlustý balík s bar-vami a tenčí s Velkou arkánou – karty v něm byly v téhle hře trumfy. Napadlo mě, jestli Pelyněk nějak nepodvádí, ale to tu byla velmi nebezpečná myšlenka. Trochu jsem si povolil kravatu a protáhl bolavý krk – jen to prasklo. Pelyněk už na vršek lebky doslova bub-noval a jeho rohatý bodyguard na mě začal vrhat po-hledy, jimiž mi naznačoval, ať si radši ani nezkouším dojít na záchod. Napadlo mě, kde tak asi můžete kou-pit smoking na skoro tři metry vysokého démona a ja-kému krejčímu by takový požadavek nepřipadal divný. Uvědomil jsem si, že se zase nesoustředím, a donutil jsem se znovu koukat do karet.

„Hele,“ začal jsem a snažil se při tom ignorovat toho obrovského bodyguarda. „Chtěl bych to dorovnat, ale...“

„Seš zrovna švorc,“ dokončil za mě větu Pelyněk. „Je to tak?“

Usmál se na mě. Pelyněk měl jeden z nejodpudivěj-ších úsměvů, co jsem kdy viděl. A smrděl až do nebes. Cítil jsem ho i z místa, kde jsem seděl. Přitom nás dě-

lil metrový karetní stůl a ve vzduchu bylo tolik kouře, že by to zabilo menšího psa. Nebyl to smrad nemytého těla, takový, co vydávají bezdomovci, tohle bylo mnohem horší. Pelyněk páchl asi jako hniloba, nemoc a další lidská utrpení. A taky jako levné cigarety, řekl bych. Většinou smrděl po spoustě a spoustě levných cigaret.

„Jo,“ uznal jsem. „Obávám se, žes mě obral.“

„Břídile,“ utrousil. Podíval se na mě a v očích mu blýsklo. „Ale mohl bych,“ pokračoval, „ti s tím pomoci.“

Moje hráčské já se zatetelilo. Začal jsem se natahovat po sklence, ale došlo mi, že už je prázdná. Rozhlédl jsem se tedy po klubu a snažil se vypadat v klidu. Dneska tu bylo asi dvacet zákazníků, směska jich a nás. Většinu ovšem tvořili oni. Pelyňkův klub byl samozřejmě soukromým podnikem, rozhodně ne přístupný široké veřejnosti. Vlastně, široká veřejnost ho ani nemohla vidět. Pokud jste nevěděli, kde přesně se v uličce zastavit a který kousek té vlhké zdi pokryté graffiti je začarovaný, aby skryl vchod, prošli jste prostě kolem. No, a i když jste tohle všechno věděli, Pelyňkův podnik byl přístupný čistě jen na pozvání.

„Och,“ poznamenal jsem. „A to jak?“

„Můžu tě založit,“ odpověděl. „Aspoň natolik, abys dokončil tuhle hru.“

„Proč bys to dělal?“ zeptal jsem se.

„Vím, že mi to splatíš.“ Pokrčil rameny. „Tak jako tak, mám tě rád, Drakeu.“

Ne, nemáš, pomyslel jsem si. Ty nemáš rád nikoho.

Měl jsem v ruce Rytířskou fleš a Věž a hodně, opravdu hodně jsem chtěl tu lebku. S andělskou lebkou bych

mohl dělat spoustu různých věcí. Pokusil jsem se Pelyňka znejistit přímým pohledem do očí. Pokud to teď složím, o warpový kámen stejně přijdu. Pokud to risknu a vyhraju, odejdu odsud s oběma artefakty a hromadou peněz navrch.

Co máš, sakra, v ruce, hajzle?

Číšnice mi znovu dolila. *Fakt má roztomilý ocásek*, pomyslel jsem si, zatímco se zase vlnila pryč. Zpravidla jsem si s démony nezačínal, ale v jejím případě bych rád udělal výjimku. *Idiote. Jako kdyby tě chtěla.* Spolkl jsem nalitou tekutinu a zakuckal se. Cítil jsem, jak se tenhle panák archivní whisky propaluje mým krkem dolů ke všem těm ostatním v mých útrobách. Uvědomil jsem si, že nás sleduje pěkných pár lidí. Říkám lidí, ale to je poněkud přehnaný výraz. Přece jen, byli jsme v Pelyňkově klubu.

Dal jsem si načas a znovu se rozhlédl. Osazenstvo klubu se změnilo a jedinými „našinci“ zde teď byli po-starší hoodoo čaroděj, jehož černá tvář se leskla potem stékajícím zpod krempy jeho hedvábného cylindru, a padesátnice pomalu si ovívající tvář vějířem z pavích per. Toho čaroděje jsem nijak moc neznal, ale často jsem ho tu vídal a jeho vzezření se mi vždycky líbilo. Byl to prostě takový ten fajn starý chlápek. *Chápete, co myslím? Tu ženu jsem vůbec neznal.* Jinak tu byli už jen „oni“ — rohatí, šupinatí, opeření, bodlinatí nebo jakákoli hnusná kombinace něčeho z toho. Všichni byli velmi slušně oblečení a do různé míry opilí. Takovým tím vychovaným způsobem opilí. Tak, jak to dokážou jen nóbl lidi. I oni mohli do klubu jen na pozvání, a Pelyněk si sem nepustil jen tak ledajakého démona. Pro plebs byl dole bar.

Znovu jsem koukl na čaroděje v bílé kravatě, bílém fraku a saténovém cylindru. V jedné ruce držel sklenku rumu a druhou paží objímal kolem pasu onu oca-satou servírku. Čekal jsem, že mě to bude štvád, ale ne. Místo toho jsem si jen pomyslel: *Hodně štěstí, kámo.* Po bocích ji hladil prsty obtíženými blýskavými diamanty. Mrkl na mě a já si uvědomil, že jsem se na něj usmál.

Jo, kdyby tak byl můj táta aspoň trochu jako ty. Do prdele práce.

„Dobrá,“ pronesl jsem nakonec. „Založ mě a já ukážu, co mám v ruce.“

Pelyněk přikývl. „Domluveno.“

Vyložil jsem své karty na stůl. Pelyněk se na ně dlouze a pozorně podíval a pomalu zavrtěl hlavou. Otočil karty ve své ruce, aby mi ukázal full house a Soud. *Bastard.*

„Nemáš zrovna šťastnej den, Drakeu,“ dodal.

Odsunul jsem se od stolu, vyskočil na nohy a okamžitě pocítil účinky vypité whisky. Zapotácel jsem se a chytil se kraje stolu, abych se udržel na nohou.

„Pomalů,“ upozornil mě Pelyňkův bodyguard.

Zhluboka jsem se nadechl. Moje vnitřnosti se bouřily. Prohrál jsem, prohrál jsem warpový kámen, a teď ještě dlužím Pelyňkovi, sakra.

„Jsem v pohodě,“ zamumlal jsem. „Jen potřebuju na vzduch.“

„Jo, to máš pravdu,“ přitakal bodyguard. Na skoro třímetrovou rohatou příšeru to znělo až moc přívětivě.

„Běž domů, Drakeu,“ řekl mi Pelyněk a zapálil si další cigaretu. „Ozvu se ti. Jak už jsem řekl, vím, že mi to vrátíš.“

Jistěže jsem neměl na to, abych mu to vrátil. Ani zdaleka ne. Neměl jsem nic, takže jsem dokonce musel z klubu pěšky. Když si nemůžete dovolit ani zasraný taxík, je to hodně špatný. Nesnáším chození pěšky. Koneckonců táhne mi na čtyřicet a taková procházka by řádně protáhla každého mého věku.

Když je zima a prší, je jižní Londýn ve tři ráno zatraceně hnusný místo. Tahle část města je naštěstí dost děsivá na to, aby se sem po půlnoci báli vkročit i zloději. Clony jsou tu tak tenké, že z druhé strany proklouzne spousta divných věcí, a stává se to často. Pelyňkův klub nestojí tam, kde stojí, bezdůvodně. Venku byla ale kurevská zima, v porovnání s teploučkem klubu.

No, aspoň jsem měl celý chodník sám pro sebe. S límcem vysoko zdviženým, vlasy přilepenými na čelo a rukama hluboko v kapsách kabátu jsem se potácel domů. Díky studenému dešti jsem začal střízlivět. Což byla ta poslední věc, po které jsem teď toužil.

„Zatracený Osudy,“ mumlal jsem si pod vousy. „Zatracenej Pelyněk. Blbec.“

Vpotácel jsem se do boční uličky, abych se vymočil a schoval se před deštěm za velkými průmyslovými popelnicemi. Z nějakého důvodu mi to po pití whisky nikdy moc nejde, a tak jsem tam asi stál déle, než bylo rozumné. Došlo mi, že se najednou nějak hodně, hodně setmělo. Za mnou si něco odkašlalo.

„Vypadni,“ řekl jsem.

Obklopila mě tma hustá jako inkoust. Zapnul jsem si poklopec a otočil jsem se k odkašlávajícímu. Neviděl jsem nic, ale zhruba jsem věděl, kde je, a zatraceně dobře jsem věděl, že mě sleduje.

„Budeš se držet naší dohody, nebo sis přišel pro nakládačku?“ zeptal jsem se.

Tma se opět přesunula, zaváhala, ale pak se okolí projasnilo a já opět viděl protější zeď. Sledoval jsem, jak se oblak temnoty odplížil dál do uličky. Teda pokud se dá o oblaku říct, že se plíží. Byl to samozřejmě jen laciný trik, ale bylo to lepší než se koukat na věc, co se v tom oblaku schovávala. Osobní zkušenost.

Hned po svém příchodu do téhle části jižního Londýna jsem se zdejšími nočními tvory uzavřel dohodu. Podmínky byly jednoduché. Pokud oni neotravovali mě, já neotravoval je. Věděli, že by se jim to ztratce ně nelíbilo, kdybych si jich začal všimát, a tak s radostí moji nabídku přijali. Občas jsem jim jen musel připomenout, kdo je tu šéf — nic víc. A kdyby byly nějaké pochyby, tak šéf jsem tu byl já. Zavrtěl jsem hlavou a zamířil zpátky na ulici. Ramenem jsem při tom narazil do zdi. Asi jsem přece jen ještě tak úplně nevystřízlivěl.

Nakonec jsem se dostal domů. Domovem byla moje kancelář, přímo nad krámem s bangladéšskými potravinami na hlavní ulici. Hrozně nóbl, já vím. Ale aspoň jsem měl vlastní dveře vedoucí na ulici, s vlastním jménem a tak. Na štítku stálo „Don Drake, hieromancer“, napsáno velkým zlatým písmem. Teda do té doby, než nějaký vtípálek posprejoval slovo „hieromancer“ a napsal pod to „břídil“. Měl jsem v plánu to opravit, ale pořád jsem se k tomu nějak nedostal.

Čelem jsem se opřel o dveře a snažil se z kapes vylovit klíče. Na třetí pokus jsem se trefil do zámku, vpotácel se dovnitř a napůl po čtyřech vylezl po prostých dřevěných schodech nahoru do kanceláře. Za sebou

jsem nechával mokrou cestičku. Vzadu bylo několik místností, ve kterých jsem opravdu bydlel. A ještě jedna, kde jsem pracoval. Chlast jsem však schovával v kanceláři. Promočený kabát jsem hodil na gauč, zapadl do svého odřeného koženého otočného křesla a otevřel spodní zásuvku pracovního stolu.

Měl jsem tam poloprázdnou láhev whisky a několik poměrně čistých skleniček. Moje whisky byla podstatně levnější než ta, jakou nalíval Pelyněk, ale bylo to rozhodně lepší než nic. Vykašlal jsem se na skleničky a napil se rovnou z láhve. Vlastně když se nad tím zamyslíte, láhev je taky ze skla, takže jaký je v tom rozdíl? A stejně tu není nikdo další, komu bych mohl nalít.

Polkl jsem whisky a zavřel oči. *Do prdele s tím!*

Probuzení bylo bolestivé – zvonění telefonu. Spal jsem shrbený na stole, prsty stále obtočené kolem hrdla prázdné láhve. Zašmátral jsem po telefonu pravou rukou a uvědomil si, že právě tou držím láhev. Škubl jsem sebou, protože se odkutálela k okraji stolu a roztříštila se o tvrdou dřevěnou podlahu. Zamručel jsem a počkal, až se telefon přepne na záznamník. Píplo to, potichu cvaklo a zachrastilo, jak se rozběhl starý kazetový mechanismus.

„Dobré ráno, pane Drakeu,“ ozval se ženský hlas. Znělo to profesionálně a trochu našťavaně, jako by bylo pod její úroveň volat někomu, jako jsem já. Upřímně, pravděpodobně bylo. „Tady Selina z kanceláře pana Pelyňka. Pan Pelyněk by byl rád, kdybyste mu ještě dnes ráno zavolal a probral s ním splacení svého dluhu. Hezký den.“

Zamračil jsem se. Pelyněk? Co, do prdele, chce? Ale ne... Moje chlastem nasáklá paměť se v bolesti pulzujícím nepořádku mé hlavy pomalu probouzela a mně se chtělo brečet. Můj warpový kámen. Vzpomněl jsem si. Prohrál jsem svůj warpový kámen. A nejen to, měl jsem teď u Pelyňka dluh v hodnotě andělské lebký. Děsilo mě, kolik to tak může být, a pokud jsme se na ceně dohodli včera večer, byl jsem příliš opilý na to, abych si teď vzpomněl. Warpový kámen byl posledním mocným artefaktem, který mi zbyl. Ostatní... No řekněme, že mi vždycky šlo líp pít než hraní Osudů.

Pomaloučku jsem se posadil a chytl se za břicho. Žaludeční šťávy a napůl strávená whisky se propalovaly mým hrdlem zpět do úst. Zvažoval jsem, že se půjdu vyzvracet, ale nakonec jsem to s úšklebkem spolkl. Když tak nad tím přemýšlím, možná mi ani to pít nikdy nešlo moc dobře.

Samozřejmě že warpový kámen nebyl můj úplně poslední artefakt, ale kdybych měl náhodou zase chuť vsázet se o další, máte povolení mě na místě zastřelit. Vyhrabal jsem se na nohy a přemístil se do pracovny, abych se podíval na ten opravdu poslední artefakt.

Nápis na jmenovce dole samozřejmě nebyl zcela pravdivý. Možná ta část s brídilem jo, ale ne ta o hieromancerovi. Hieromancie je věštění z vnitřností obět-ních zvířat, pokud jste to nevěděli, a i kdybych to uměl, není to zrovna můj obor. Víte, i chlap s mým talentem na vykládání hovadin by měl problém uživit se čtením z vnitřností holuba. Ne, skutečné peníze získávám přivoláváním a odvoláváním. Přivolávání a odvolávání jsou jedny z nejstarších magických disciplín a vždycky to byly ty nejnebezpečnější a nejvíc

tabu disciplíny. A bez debaty taky ty nejlukrativnější. Díky nim jsem platil nájem a kupoval chlast.

Otevřel jsem dveře do pracovny a pohlédl na Spáleného muže.

„Ránko,“ pozdravil jsem.

„Vypadáš jako přejetej parním válcem,“ řeklo to. „Co se děje?“

Spálený muž byl asi dvacetcentimetrová soška stojící na oltáři na druhém konci mé pracovny. Jeho zápěstí a kotníky obepínala malinkatá železná pouta připojená k řetězům pevně zapuštěným do bytelného dubového vršku starodávného oltáře. Byla to ta nej-mocnější věc, kterou jsem kdy vlastnil, a když to tak vezmu, i viděl. Na podlaze mé pracovny byl pečlivě nakreslen velký vyvolávací kruh z klasického grimoáru *Lemegeton Clavicula Salomonis* neboli *Menší klíčky Šalamounovy*. Skrze Spáleného muže jsem mohl tento kruh používat k přivolávání démonů a k tomu, abych je přiměl plnit mé požadavky. Jistí lidé, ne zrovna takoví, které byste si zvali domů na čaj, by dali hotové jmění za to, abyste za ně na někoho poslal démona.

„Jsem v prdeli,“ přiznal jsem se.

Spálený muž zachrochtal smíchy. „To je mi novinka.“

Prohrábl jsem si vlasy a povzdechl si. Jediný problém byl, že Spálený muž nebyl takovým zajatcem, jakého bych si přál. Jo, jasně, dělal cokoli, co jsem mu přikázal, protože musel, ale měl příšernou povahu. Nemluvě o tý jeho prořízlý hubě.

Svlékl jsem pomačkané sako, ve kterém jsem večer usnul, a odhodil ho do kouta, daleko mimo kruh. Na své bílé košili jsem si všiml skvrn od zaschlého potu. Velice elegantní. Rozvázal jsem si kravatu —

po mém spánku s ksichtem na stole připomínala po-
mačkanou pásku do psacího stroje — a odhodil ji na
zem. Zápasil jsem s knoflíky na své špinavé košili.

„Co tentokrát?“ zeptal se Spálený muž.

Znovu jsem na něj pohlédl a při tom si sundal ko-
šili. Jak už jsem řekl, byl malinkatý, ale až děsivě živý.
Každíčký milimetr jeho drobného nahého těla byl
zčernalý a zpuchřelý. Praskliny na jeho kůži odhalova-
ly namodralé, mokvavé a rudé popáleniny vespod. Byl
naprosto odporný, a hlavně neustále hladový.

„Pelyněk,“ řekl jsem. „Dlužím mu a nemůžu zapla-
tit.“

Přistoupil jsem k oltáři, sehnul se a nabídl Spálené-
mu muži svou jizvenou hrud.

„Idiote. Tys zase hrál Osudy, co?“ poznamenal.
„A ani náhodou jsi nepil, co?“

Vyrazil kupředu a zaťal své drobné jehličkovité
zuby do masa těsně pod mou levou bradavkou. Zavr-
čel jsem. Začal sát a krev z čerstvé rány mu stékala po
bradě.

„Může snad medvěd být katolík?“ zamumlal jsem
a ucukl bolestí. „Potřebuju, abys to za mě urovnal.“

Spálený muž oddálil tvář od mé hrudi a vzhlédl.

„S Pelyňkem?“ řekl. „S tím Pelyňkem? Arcidémonem
Pelyňkem? Zbláznil ses?“

„Kolik Pelyňků znáš?“ odsekl jsem. „Jo, s tím!“

„A sakra,“ prohlásil. „Sakra, sakra, sakra. Příště by
sis měl dávat větší pozor, s kým hraješ karty. Ne.“

Naklonil se dopředu a znovu se do mě zakousl. Po-
dle mě trošku víc, než by bylo nutné. Hrozné stvoření.

„Musíš,“ připomněl jsem mu. „Jsi můj, Spálený
muži. Příkazuji ti to.“

Škubl hlavou dozadu, aniž by otevřel ústa — z čisté zlomyslnosti z mé hrudi vyrval malý kousek zkrvaveného masa. Zařval jsem bolestí a už už jsem zvedal ruku, abych ho rozmáchl, když tu mi došlo, jak příšerná hloupost by to byla. Musel jsem si znovu připomenout, že je to jen soška reprezentující démona, a ne skutečné stvoření. Toho skutečného démona si lidská mysl ani nedokázala představit. Svěsil jsem ruku a upřeně na něj hleděl.

„Nech si to,“ řekl s ústy plnými masa.

„Přikazuju ti to,“ zopakoval jsem. „Potřebuju andělskou lebku. Okamžitě.“

Spálený muž se uchechtl. „Kdybych dokázal přivolávat věci, nebyl bys na mizině.“ Ušklíbl se. „Nemůžeš mi přikazovat věci, který nejsem schopnej udělat. Takhle to nefunguje.“

Povzdechl jsem si. Ta odporná věc měla samozřejmě pravdu. Takhle to nefungovalo. Postavil jsem se a se zamručením si promnul oči. Cítil jsem, jak z místa, kde mi vykousl kus masa, stéká po mé hrudi teplá krev. Třeštila mi hlava a znovu jsem zvažoval, zda se nemám vyzvracet.

„Co mám teda dělat?“ nadhodil jsem.

Pokrčil rameny, jen jeho železné okovy zachřestily.

„Nemůžeš dělat nic,“ odpověděl. „Nemáš čím zaplatit. Tak to prostě je. Budeš se muset přiznat a uvidíš, co on na to.“

„Kolik,“ zeptal jsem se opatrně, „jakou přesně cenu má andělská lebka?“ Už při vyřčení té otázky jsem se děsil odpovědi.

Když mi to řekl, poblil jsem si boty.

Než jsem se osprchoval, trochu upravil a uklidil tu rozbitou láhev whisky, bylo skoro poledne. Pořád jsem měl pocit, jako by mi někdo v hlavě bušil tisíci kladívky, ale aspoň už mi nebylo zle od žaludku. Vylezl jsem z koupelny a upřeně se zadíval na zavřené dveře své pracovny. Musel jsem tam totiž Spáleného muže zamknout, abych už neslyšel to jeho chichotání. Zvedl jsem telefonní sluchátko a vytočil číslo Pelyňkovy kanceláře.

„Zdravím, Selino,“ pozdravil jsem, jakmile to zvedla. Snažil jsem se nasadit okouzlující tón. „Tady Don Drake, jak se vede?“

„Pane Drakeu,“ odpověděla, „zdá se, že už jste po včerejší noci v pořádku.“

„Jo, znáte to, mám trošku těžkou hlavu, ale jinak jsem v pohodě,“ zalhal jsem a přitom se nuceně zasmál. „Víte, jak to chodí.“

„Obávám se, že nevím,“ poznamenala a já v tu chvíli naprosto živě viděl kyselý výraz v jejím obličejí. „Pan Pelyněk je momentálně zaneprázdněn. Řeknu mu, že jste volal.“

„Jo, ohledně toho...“ přerušil jsem ji. „Říkal jsem si, že by možná bylo lepší, kdybych se v jeho kanceláři stavil osobně. Měli bychom probrat pár věcí, takže by možná bylo lepší to udělat... z očí do očí?“

Selina si nesouhlasně odfrkla. Měl jsem neodbytý pocit, že naprosto přesně ví, o čem chci s Pelyňkem mluvit.

„Je to velmi zaneprázdněný muž,“ podotkla a já slyšel klikání klávesnice, jak kontrolovala jeho diář. „Můžu vám s ním domluvit patnáctiminutovou schůzku dnes ve čtyři v jeho klubu, ne v kanceláři.“

„Ve čtyři? To zní dobře.“

„O tom opravdu pochybuji,“ pronesla a zavěsila.

Chvilku jsem na telefon přihloupale zíral a pak jsem zavěsil také. Toliko k mé okouzující osobnosti.

Do doby, než bylo potřeba vyrazit do klubu, zbývaly nějaké tři hodiny. Na jídlo jsem neměl ani pomýšlení, a i když jsem měl nutkání zajít na panáka na uklidněnou, mému žaludku by to asi ještě pořád neprospělo. Na vteřinku mě napadlo zastavit se u Debbie, ale náš vrtkavý vztah byl právě v bodě nevidání se. A navíc, nebyl jsem si jistý, že bych se chtěl zase vidat, kdyby se pro to rozhodla.

„Kašlu na to,“ zamumlal jsem a z věšáku na dveřích sundal svůj náhradní kabát. „Vždycky můžu k Velkému Daveovi.“

Vyrazil jsem ven. Dole na hlavní ulici, hned vedle bangladéšských potravin, byla kavárna. Pořádná kavárna, ne jedna z těch, co jsou součástí amerických řetězců a myslí si, že po vás za hrnek pěny můžou chtít čtyři libry. Zastavil jsem se, abych zamkl, a při tom jsem zjistil, že nějaký debil pod můj nápis na dveřích přiškrábal ke slovu „břídil“ výraz „ožralej“. Někdo mě včera v noci očividně viděl jít domů. *Rozhodně s tím nápisem musím něco udělat*, pomyslel jsem si. *Ale ne teď.*

Vešel jsem do kavárny, kde mě přivítala typická vůně slaniny a přepáleného tuku.

„Jak to jde, Rosie?“ pozdravil mě Velkej Dave zpoza pultu.

„Dneska jen kafe, Dave,“ odpověděl jsem. „Pěkně silný, buď tak hodnej.“ Posadil jsem se k oknu a z plastového ubrusu zvedl noviny, které tam někdo nechal. Pokud jste to nevěděli, „Rosie Lee“ je v cockney výraz

pro „šálek čaje“ — a já čaj nesnáším. Ani bych se ho nedotkl. Jsem zásadně kafař, a tak mi Velkej Dave říká Rosie. Zkrátka londýnský humor. Člověk si na to zvykne. Jen tak mimochodem, Velkej Dave se ve skutečnosti jmenuje Dave. A je to velkej chlap. Toť vše ke zdejšímu smyslu pro humor.

Velkej Dave mi donesl otlučený, ale skoro čistý hrneček silné černé kávy. Dal jsem mu libru. Takhle má vypadat kavárna, ne jako ty sračkačino podniky. Děkuji, nechci. Usrkával jsem svoje kafe a listoval novinami. Zabíjel jsem čas. Momentálně jsem měl celý podnik sám pro sebe, ale věděl jsem, že se to tu brzy zaplní poledními davy. Už jen ten všudypřítomný zápach slaniny na mě byl moc. Předpokládal jsem, že můj žaludek nezvládne pohled na lidi, kteří si to skutečně dají k obědu. A bylo jasné, že to jíst budou. Bylo to v podstatě to jediné, co tu servírovali. Soustředil jsem se na noviny a snažil se na to nemyslet.

„Hej, Rosie,“ promluvil na mě Dave zhruba po dvaceti minutách. „Zírej!“

Koukl jsem se, na co ukazuje. Ukazoval ven z okna přes ulici.

„Ty vole,“ ujelo mi.

Byla naprosto nádherná. Jinak ji ani nejde popsát. Jako naprosto, totálně, nepopsatelně nádherná. Byla vysoká, blondátá, v upnutém černém koženém kabátě, lesklé vlasy svázané do dlouhého copu přehozeného přes rameno podél jejího dokonalého těla. Stála před novinovým stánkem naproti a upřeně pozorovala obchod s potravinami.

„Co bych dal za takovou holku...“ mumlal si pro sebe Velkej Dave. Já ho ale už neposlouchal.

Zíral jsem na ni. Abych se přiznal, i přes všechny ty kecy nejsem vlastně v magii moc dobrý. Zvládnu nějaké to věštění, vymítání a sem tam různé další kousky, ale všechny pořádné věci dělá Spálený muž, ne já. Sorry, ale tak to prostě je. Jedna z věcí, které ale dokážu sám, je vidět záře a aury. Aury jsou víceméně bezvýznamné. Pokud nejste kouzelník a nevíte, co s nimi. Každý má auru. Obvykle ale jde o matný modrý opar kolem lidí. Většinou se ani neobtěžuju po nich koukat. Její ale byla zářivě bílá a tak jasná, že jsem ji mohl vidět z místa, kde jsem seděl, a ani jsem se nemusel snažit. A to bylo, stručně řečeno, zatraceně divný. Další věc, co mě zaujala, bylo, že na sobě neměla žádné zbytečné cetky. Byla skutečně tak přirozeně půvabná.

„Znáš ji, Rosie?“ zeptal se mě Velkej Dave.

„Co? Ne, nikdy jsem ji neviděl,“ odpověděl jsem. A je to škoda. Musím přiznat, že mám pro blondýny slabost.

„No, pozoruje tvůj bejvák,“ podotkl.

Došlo mi, že má pravdu. Nezírala na obchod s potraviny, ale na okno nad ním. Na mou kancelář. Zatímco jsem se snažil přijít na to, co to znamená, projel kolem doubledecker. Než přešel, zmizela.

„Kdo zaváhá, nežere,“ pronesl Velkej Dave oduševněle. „Měls jít ven a pokecat s ní, dokud jsi mohl.“

„Hmmm...“ zamručel jsem. Tím jsem si popravdě vůbec nebyl jistý. Byla krásná, ale něco na té bílé auře mě setsakra děsilo.

Uvědomil jsem si, že mi málem vystydlo kafe. Navíc byl skoro čas. Jeden klad to ale mělo – zatímco jsem tam seděl, přešla mě kocovina.

„Kámo, udělej mi na cestu housku se slaninou,“ požádal jsem.

Na několik minut jsem Davea zaměstnal přípravou a při odchodu už jsem žvýkal obsah papírového sáčku plného housky a teplého tuku. Celé dny jsem se necítil tak dobře. Pořádný kafe někdy dokáže zázraky.

Když jsem odbočoval do uličky, kde stojí Pelyňkův klub, bylo za deset čtyři. Jelikož jsem tam byl dost často, věděl jsem, kde přesně se zastavit, aniž bych se musel obtěžovat s hledáním záře. Přejel jsem rukou přes konkrétní místo na zdi počmárané graffiti a zamumlal vstupní heslo. Vstoupil jsem do zdi. Bylo to chladné a lepkavé, jako když projdete pavučinou. Nic víc na tom ale nebylo. Na druhé straně se nacházel malý nóbl bar, kde trávila večer lůza, která nebyla pozvána nahoru do klubu. Hlavní světla momentálně osvětlovala celý nechutně ušmudlaný bar. Takovéhle noční kluby ve dne z nějakého důvodu vždycky vypadají hnusněji než za tmy. Nevím proč, ale je to tak. Někdo by o tom měl napsat studii. A získat na ni pěkně tučný grant.

Bar byl opuštěný. Až na Pelyňkova osobního hlídače. Večerní oblek vyměnil za jedny ošoupané džíny, těsně obepínající jeho tlustá stehna, a za ten největší pletený černý svetr, jaký jsem kdy viděl. Vypadal tak ještě mohutněji, než jsem si pamatoval. Hlavu měl lysou jako koleno a z čela mu trčely obrovské rohy. Rukávy svetru měl vyhrnuté nad předloktí, která byla široká jako moje stehna. Kývl jsem na něj.

„Dobrý odpoledne,“ pozdravil jsem. „Mám schůzku s tvým šéfem.“

„Seš Drake,“ poznamenal. „Jo, Selina psala, že se staviš.“ Vyndal z kapsy mobil a ukázal mi na něm zprávu, kdybych náhodou nepochopil, co tím myslí. Zdálo se, že je sám na sebe pyšný. „Pojď nahoru.“

Po schodech potažených tlustým červeným kobercem mě vedl do klubu. I tady byla rozsvícená světla, která teď ve dne naprosto ničila obvyklou atmosféru klubu. Rozhlédl jsem se kolem a přemýšlel nad tím, jak je, sakra, možné, že tohle místo v noci vypadá tak stylově. Nedělám si srandu, když říkám, že by někdo na téma příšernost nočních klubů ve dne měl napsat doktorskou práci. Kéž by mě to napadlo za mých studentských let!

Něco hrozně vysokého a nepřírozeně hubeného stálo za barem a leštilo skleničky. Pelyněk seděl v křesle u okna, pokuřoval a četl *Financial Times*. Na klopě drahého černého obleku měl popel z cigarety, vlasy si stále neumyl ani se neholil. Když už jsem u toho, nemyslím si, že by se těmto činnostem kdy věnoval. Vzhlédl a uviděl mě.

„Drakeu,“ pronesl a kývl na mě. „Nechci bejt nezdvěřilej, ale nemám moc času. Copak mi neseš?“

Odkašlal jsem si. Cítil jsem, jak se mi v žaludku obrátila Daveova houska se slaninou. Jako bych tam najednou měl stovky červů. Tohle nedopadne dobře. Celou cestu jsem se snažil vymyslet, co řeknu, ale moje myšlenky se stále vracely k oné blondýnce. Takže i teď jsem pořád netušil, co říct. Znovu jsem si odkašlal.

„A sakra,“ prohlásil Pelyněk a upřeně se na mě zadíval – vypadal jako obrovský úlisný lasičák. „Přinesls mi velký hovno, co?“

„No já,“ zadrhl jsem se. „Já...“

„Do prdele!“ vybuchl. „Nandej mu to, Connie.“

Nechápu, jak se něco tak velkého může pohybovat takovou rychlostí. Ale může. Hlídačova pěst narazila do mého žaludku silou rozjetého nákladního vlaku a já se octl na všech čtyřech dva metry od místa, kde jsem původně stál. Zalapal jsem po dechu. Houska se slaninou se s velkou pompou vrátila na světlo světa, a hlavně na Pelyňkův koberec.

„Hnus,“ poznamenal hlídač, jehož jméno bylo patrně Connie.

Nevtipkoval. Hřbetem ruky jsem si utřel sople a zvrátky a znovu se mi navalilo.

„Hele, Pelyňku,“ zalapal jsem po dechu. „Dej mi pár dní a já najdu způsob, jak—“

„Ne,“ přerušil mě Pelyněk. „Nenajdeš. Co myslíš, Connie?“

„Pochybuju o tom, pane Pelyňku,“ odpověděl Connie.

„Ty uděláš přesně to, co ti řeknu,“ pokračoval Pelyněk. „Rozumíš?“

Přikývl jsem. Pořád jsem se snažil popadnout dech. Nerozuměl jsem tomu. To ale stejně bylo jedno. Věděl jsem akorát, že už nechci další ránu od Connieho.

„Hodnež kluk,“ pochválil mě Pelyněk. „Protože moc dobře víme, že nemáš nejmenší šanci svůj dluh splatit, domluvíme se, že ho místo toho odpracuješ. Fér?“

Na kolenou v louži vlastních zvratků jsem nebyl zrovna v nejlepší vyjednávací pozici, a tak jsem jednoduše znovu kývl.

„Zvedni ho,“ přikázal Pelyněk.

Hlídač mě popadl za zátylek, jednou rukou mě zvedl a posadil do křesla naproti Pelyňkovi. Zasténal jsem.

„Díky, Connie,“ zabručel jsem.

„Jmenuji se Constantinos,“ poznamenal. „Ale nevaď, Connie je v pohodě.“

„Takže...“ začal Pelyněk, „...mám tu jeden problémek. A ty ho za mě vyřešíš.“

„Jaký druh problémku?“ zeptal jsem se.

„Takovej druh, kterej zvládáš nejlíp,“ odpověděl Pelyněk. „Potřebuju se zbavit nějakých lidí.“

„Lidi?“ opakoval jsem po něm.

„Jo, opravdovejch lidí,“ potvrdil. „Kdyby to byli tvořové jako já, vyřešil bych si to sám, ale moji hoši jsou poněkud...“

Bez dalších slov máchl směrem ke Conniemu, který se tyčil nad jeho křeslem a jehož rohy pomalu škrábaly o strop klubu.

„Nápadní?“ navrhl jsem ten správný výraz.

„Jo, nápadní. To je to správné slovo. Ale ty ne. Takže ty to za mě vyřešíš. Něco přivoláš a pošleš to na ně. Nebo prostě půjdeš a proženeš jim hlavou kulku. Co já vím... Je mi jedno, jak to uděláš, ale uděláš to. Dlužíš mi to, Drakeu.“

„O koho vlastně jde?“ zeptal jsem se.

Řekl mi to a mně se znovu udělalo špatně.

Kapitola 2

„Pěkně si tě podal, co?“ poznamenal Spálený muž. „Vsadím se, že to věděl celou dobu, že na tu lebku nemáš.“

Povzdechl jsem si. Měl pravdu, samozřejmě. Během dlouhé, skličující cesty domů z Pelyňkova klubu tohle došlo i mně. Předtím jsem s Pelyňkem karty nikdy nehrál. Až do toho večera. Do klubu jsem ale chodil často. Věděl, kdo jsem, kde žiju, s kým běžně hraju karty, o jak vysoké sázky a mnoho dalších věcí — dost na to, aby mu bylo jasné, že nemám moc peněz. Jediná cenná věc, kterou jsem měl, byl Spálený muž a já se zatraceně dobře postaral, aby se o něm nedozvěděl. Nikdo o něm nevěděl a tak to mělo i zůstat.

Chci říct, jo, dokážu si vydělat. Opravdu hodně vydělat. Pokud mám práci. Jenže ani v jižním Londýně v současnosti není moc lidí, kteří by na někoho chtěli poslat démona. O práci jsem moc často nezavadil a peníze nevydrží věčně. Řekněme, že hraní Osudů mi jde lépe než hospodaření. A v Osudech jsem hovno hráč. Pelyněk to na mě nepochybně nastražil tak, abych prohrál. Ten parchant včera večer dost možná i podváděl.

„Jo,“ přitakal jsem. „Ne že bych s tím teď mohl něco udělat. Pokud teda nechci, aby mi Connie přeuspořádal vnitřnosti.“

Spálený muž si pohrdavě odfrkl. „Pokud se vykašleš na Pelyňka, bude Connie tvůj nejmenší problém.“

„Jo,“ zase jsem kývl. „Takže to budeme muset udělat, co?“

„Vypadá to tak,“ řekl Spálený muž. „O koho vlastně jde?“

„Vincenta a Danny,“ odpověděl jsem.

„Do prdele!“ zaklel. „To bude složitý. Nemůžeme je místo toho uplatit?“

„Proč si mě asi na tu prácičku jen tak nenajal?“ oplatil jsem mu otázkou. „Pelyněk tolik nezbohatl tím, že by utrácel.“

„Dobrej postřeh. Smůla, chlape.“

„Smůla“ je slabé slovo. Vincenta a Danny McRothovy zná každý kouzelník v zemi. A ne zrovna v dobrém. Z těch, co jsem znal, byli jediní, kdo měl dostatečný vliv, aby se mohli být jen pokusit plést do Pelyňkových obchodních zájmů. A poslední dobou dělali víc, než že by o tom jen přemýšleli. Jejich základnou byl Edinburgh, kde byly Clony ještě tenčí než v jižním Londýně. Edinburgh je zkrátka staré strašidelné město. Ti dva se zajímali o importované mocné artefakty — oblásky z pobřeží, svaté relikvie, warpové kameny, různé části démonů a jejich tělesné tekutiny a tak podobně. Všechno, co kouzelníci jako já mohli potřebovat k práci.

Pelyněk se snažil tenhle trh ovládnout už několik let, takže když zjistil, že má nové obchodní rivaly, rozhodně nebyl nadšen.

„To místo bude hlídáný na míli daleko,“ podotkl jsem. „Myslím, že slovo složitý to zdaleka nevystihuje.“

„Měl by sis trošku věřit, ty jeden nevrlej šmejde,“ vynadal mi Spálený muž. „Kde je vůle, tam je i cesta, a tak. Sepsals už svoji poslední vůli, že jo?“

„Naser si,“ odpověděl jsem. „Tohle je vážná věc.“

„Jo, to je,“ souhlasil Spálený muž. „Tenhle Vincent je pěkně hnusnej týpek. Musíme ho sejmut tvrdě a rychle. Uzemnit ho dřív, než se vzpamatuje. Poslal bych vřískavce. Tu paničku moc neznám.“

„Danny je ještě horší,“ řekl jsem. „Co jsem slyšel, ve volném čase provozuje nekromancii. Jen tak pro zábavu.“

„Jak roztomilé.“

Komické na tom je, že Pelyněk svým způsobem prokazoval světu laskavost, když chtěl ty dva oddělat. Přestože ze špatných důvodů. Přál jsem si jen, aby do toho nezatáhl zrovna mě.

„Tak co?“ zeptal jsem se. „Nějaký skvělý nápady?“

„Hele, znáš mě, mám spoustu skvělejších nápadů,“ odpověděl. „Budeš ale muset vyběhnout ven a sehnat mi pár věciček.“

„Co potřebujeme tentokrát?“

„Dvě libry železných pilin,“ odpověděl a já kývl. „Tři pinty kozí krve, lahvičku rtuti a čtvrt unce na prach rozdrcených mantichořích ostnů.“

„Děláš si ze mě prdel?!“ rozkřikl jsem se na něj. „Mantichoří ostny?“

„Chceš to provést pořádně, nebo ne?“ odpověděl. „Mantichoří ostny, nebo to můžeš zkusit s něčím slabším, co na tu prácičku nemusí stačit. Chceš, aby

Vražednej Vincent a Danny, z nudy nekromancerka, žili dost dlouho na to, aby si tě pak našli?“

„Dobře, dobře,“ zabrblal jsem.

„Pozdravuj ode mě Debbie,“ usklíbl se, když jsem odcházel.

Jo, tohle půjde výborně, pomyslel jsem si. Debbie, myslím, že už jsem se o ní zmiňoval, je něco jako moje přítelkyně. Aspoň občas. Je také jedním z nejlepších alchymistů v Londýně a asi jediným člověkem, u kterého je aspoň minimální šance, že mi dá něco na dluh. Samozřejmě, kvůli železným pilinám nepotřebujete alchymistu. Těch jsem, tak jako tak, měl dostatek – celý pytel na dně skříně. A kozí krev a žáby jsou levné. Upřímně, ani kvůli nim nepotřebujete alchymistu, ale asi byste se hodně načekali, než byste na Peckhamské chytli žábu nebo divokou kozu. Chápete? Ani druhá možnost, vyrazit na hnusnej venkov s velkou sítí, nebo čím se taková havěť chytá, mě nijak nelákala. Lahvička rtuti by mě taky nepřivedla na buben, ale mantichoří ostny, to byla jiná. I čtvrt unce bylo o čtvrt unce víc, než jsem si právě mohl dovolit.

Budu muset doufat, že Drakeův šarm na Debbie zapůsobí víc než na Selinu.

Nezapůsobil.

„Ty máš ale drzost,“ prohlásila Debbie a při tom mě provrtávala pohledem skrz oblak fialového kouře. „Proč bych měla?“

Něco neidentifikovatelného právě drtila ve velkém kamenném hmoždíři. Všude kolem bublaly podivné věci, v dlouhých zahnutých skleněných trubičkách,

kondenzátorech, křivulích a jiných nádobách, které jsem ani nedokázal pojmenovat. Následně to vše odkapávalo do nejrůznějších baněk, kádinek a lahviček. Pod některými aparáty syčely zapálené Bunsenovy kahany a ze zdánlivě náhodně rozmístěných ventilů a těsnění unikal fialový a zelený kouř. Netušil jsem, k čemu to všechno má být, a celé mi to připadalo jako nějaký vlhký sen šíleného učitele chemie. Tohle vše bylo v jejím obýváku. Zbytek jejího bytu vypadal mnohem hůř. Žáby mívala v koupelně a na kuchyň jsem radši ani nemyslel. Když jsem naposledy navštívil její ložnici, byla v ní živá koza.

„Kvůli starým dobrým časům?“ navrhl jsem s nadějí v hlase.

„Běž se vycpat, Done,“ odvětila. „Ani nevím, proč jsem tě pustila dovnitř.“

„Protože...“ začal jsem a chtěl pokračovat něčím nenuceným a milým, ale když jsem viděl, jak se tváří, rozmyslel jsem si to a radši vsadil na upřímnost. „Protože víš, že potřebuju pomoc.“

„Na tos měl myslet, když ses na mě posledně vykašlal kvůli kartám. Nebo proto, že ses ožral. Nebo proto, žeš byl s nějakou běhnou, nebo cos to, sakra, dělal,“ zamumlala a odložila hmoždíř, aby seřídila některou ze svých skleněných trubiček.

„Promiň, Debs,“ omluvil jsem se. „Opravdu. Jestli mi nepomůžeš, jsem v prdeli.“

„Drsný,“ řekla a podívala se na mě. „S kým máš trable tentokrát?“

„S Pelyňkem,“ přiznal jsem.

Trhla sebou. „Sakra.“

„Jo,“ přitakal jsem. „Je to docela zlý.“

„Ne, ty idiote, spálila jsem se.“ Vyšla zpoza pracovního stolu a vrhla na mě přísný pohled. „Za minutku jsem zpátky. Na nic nesahej!“

Zmizela v koupelně se spáleným prstem v ústech. Povzdchl jsem si a rozhlédl se. Skoro celé dvě stěny byly od podlahy po strop pokryté poličkami. Na nich stály stovky, možná tisíce skleněných lahví, fiol a zavařovaček, z nichž každá byla pečlivě ručně popsána. Měla tu olej z poleje, hřbitovní hlínu na hoodoo, svěcenou vodu, různé typy krví a výtažků, rozemleté a rozdrcené to či destilované ono. To vše ve zmateném uspořádání, tedy z mého pohledu. Někde tam určitě měla i mantichoří ostny. Rozhodně se tam nacházelo hodně mrtvých věcí naložených ve sklenicích. Většina těch neživých tvorů měla na můj vkus až moc chapadel. Aspoň jsem teda doufal, že už ty věci nejsou živé.

Za minutu nebo dvě se Debbie vrátila s rukou ovázanou mokrou utěrkou. Už se tvářila trošku míň našťavaně. V tu chvíli jsem si všiml, že má na jedné pihaté tváři čmouhu od sazí a v kaštanových vlasech sepnutých do culíku zamotané kousky nějaké sušené rostliny. Usmál jsem se na ni, ona se usmála taky a zavrtěla hlavou.

„Seš opravdu idiot, Done, víš to, vid?“ řekla.

„Jo,“ přiznal jsem. Vedle ní rozhodně – Debbie byla chytřejší, než bych já kdy mohl být. A díkybohu byla důvěřivá. „Pojď sem, máš něco...“

Palcem jsem jí otřel čmouhu na tváři a naklonil se, abych ji políbil. Což byl hodně špatný nápad.

„Ne, tak to teda ne,“ řekla a ustoupila ode mě. „Tohle už se nestane, Done. Už ne.“

Sakra. „Hele,“ začal jsem. Cítil jsem se trapně. „To minule... Nebyl jsem s žádnou ženskou, jasný?“

„Takže ses jen opil a hrál karty? Jo, tak pak je to samozřejmě v pořádku,“ řekla poněkud úsečně. „Ne, omlouvám se, je to tvůj život. Dělej si s ním, co chceš. Jen... Teď už jen sám za sebe, jasný?“

Povzdechl jsem si. Šarm dneska nebyl mou silnou stránkou. Rukou jsem si přejel po tváři a znovu si povzdechl.

„Hele, Debs,“ začal jsem, ale přerušila mě.

„Sem tam pro tebe nějakou drobnost udělám,“ řekla. „Pořád jsme... cokoli, co jsme byli předtím, než jsem byla tak blbá a šla s tebou do postele. Asi přátelé. Nebo jak tomu chceš říkat. Nerada bych viděla, jak si tě Pelyněk podá, jasný?“

Aspoň na tomhle jsme se spolu shodli.

„Díky, Debs,“ řekl jsem. „Jsem tvým dlužníkem.“

„Jo, dlužíš mi 34 liber,“ odpověděla.

Pravděpodobně to bylo mnohem víc, ale nepřišlo mi jako dobrý nápad to teď vytahovat. Stál jsem tam, dokud mi všechno, co jsem potřeboval, nezabalila, a cítil jsem se při tom jako zlobivý školák v ředitelně na koberečku. Aspoň že mi to všechno dala na sekyru.

„Tady,“ řekla konečně a vrazila mi do rukou starou tašku ze supermarketu. „Máš to tam všechno.“

Nakoukl jsem dovnitř. Ano, bylo tam všechno, dokonce i mantichoří ostny.

„Seš zlatíčko,“ poděkoval jsem.

„Ne, jsem blbec,“ utrousila a otočila se. „Teď padej, než si to rozmyslím.“

Chtěl jsem něco říct, ale nic mě nenapadlo. Vzápětí se ke mně otočila zády a dál si tam štelovala ty

svoje trubičky a udělátka. Všiml jsem si, jak se jí třesou ramena. Zbaběle jsem odešel.

Ke mně domů to nebylo moc daleko, ale celou cestu jsem tašku pevně držel a ostražitě sledoval lidi kolem sebe. Kdyby mi ty věci někdo šlohl, už bych neměl jak je zase získat. Žáby se uvnitř strašně vrtěly, což podle mě aspoň snižovalo pravděpodobnost, že by mi někdo chtěl tašku štípnout, ale i tak... V téhle části města jeden nikdy neví.

Spálený muž už na mě netrpělivě čekal.

„Tak co?“ zeptal se. „Vyžebrais něco?“

„Drž hubu,“ zamumlal jsem a vyndával obsah tašky na podlahu pracovny. „Mám to všechno.“

„Stará dobrá Debs,“ zahihňal se.

„Drž hubu,“ zopakoval jsem. „Ji z toho vynech, jo?“

„Cíto.“ Ušklíbl se. „Tak jdeme na to, připravíme se.“

Přípravy nám zabraly většinu dne. Přivolání a poštvání démona je těžké. Než jsem správně utvořil kruh, byla venku tma. Ustoupil jsem kousek a obdivoval svoji práci. Smíchat železné piliny s kozí krví a rtuť tak, abych dosáhl náležité konzistence, mi trvalo doslova věky. Konečný produkt teď dokonale lemoval obvod velkého vyvolávacího kruhu namalovaného na podlaze. Práškem z mantichořích ostnů jsem uvnitř každého vrcholu pentagramu nakreslil správné piktogramy. A to, co bylo nezbytné, jsem provedl i se žábami. Odložil jsem nůž a protáhl jsem se, až mi v zádech zapraskalo. Podíval jsem se na Spáleného muže.

„Připravenej?“ zeptal jsem se ho.

V jeho očích jsem viděl hlad.
„Připravenej,“ odpověděl.
Samozřejmě to byla zkurvená katastrofa.

Kapitola 3

Občas se zkrátka nejde dostatečně ožrat. Ale bůh ví, že jsem to zkoušel.

Znám jeden takový trik s pravděpodobností. Na to, abych vyhrál v loterii nebo porazil Pelyňka v Osudech, to nestačí, což je škoda, ale v případě potřeby můžu s jeho pomocí dostat stolibrový jackpot z automatu v Růži a koruně. Dokud to nedělám moc často, abych vzbudil podezření u Shirley, jsem v pohodě. Díky tomu mám aspoň na pivo. Zatím jsem propil tak půlku „vyhraných“ peněz a stále jsem byl při smyslech. Což už tak v pohodě nebylo. Ani nevím, jestli se vůbec šlo opít natolik, abych zapomněl na posledních pár hodin. Byl jsem však odhodlaný to zkusit.

„Další rundu, Shirl,“ zahlásil jsem.

„Opravdu, Done?“ zeptala se. „Měl by ses vydat domů, hochu.“

Vzhlédl jsem k ní ze své nahrbené pozice u baru. Shirley byla poklad — správná staromódní mamá z East Endu. Nikdy jsem nezjistil, co vlastně pohledává v tomhle prokletém a divokém jižním Londýně, ale její hospoda byla fajn.

„No tak, hraběnko, venku je zima,“ řekl jsem a pokusil se o úšklebek. Upřímně, byl to sakra špatnej pokus, ale vzhledem k tomu, že se mi v tu chvíli

chtělo neovladatelně brečet, to muselo stačit. „Dej mi další.“

Zamával jsem na ni dvacetilibrovkou, ona si povzdechla a nalila mi pintu. Hned vedle mě postavila whisky a smutně se pousmála.

„Co se stalo?“ zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Věř mi, holka, to nechceš vědět.“

Ani já to nechtěl vědět. To byl hlavní důvod, proč jsem byl v hospodě. Nedokážu popsat, jak moc jsem chtěl zapomenout na to, co jsem tu noc udělal. Spojení „zkrvená katastrofa“ to nevystihovalo ani vzdáleně. Upil jsem z piva a obrátil do něj whisky. Byl jsem na cestě do bezvědomí a nehodlal jsem si to zkazit. Trošku jsem drink promíchal a vypil ho.

Až moc na tu věc spoléháš, řekl jsem si v duchu a myslel přitom na Spáleného muže. A jak se na mě, po tom všem, díval.

Vzpomněl jsem si na úplně první skutečnou prácičku, kterou jsem s ním dělal, a jak se mi smál. Přivolávání a poštvání démona je obtížné a poněkud nepřesně pojmenované. Přivolávání je přesný název – přimět něco, aby se to zjevilo v kruhu a vy jste s tím mohli mluvit, klást tomu otázky, uzavírat s tím dohody a podobně. Přivolávání a poštvání to je v případě, když chcete něco na někoho poslat, a je poněkud odlišné. Pokud chcete, aby váš démon zmasakroval někoho například v Paříži, zatímco vy jste v Londýně, nepřivoláte ho tam, kde jste, a nečekáte pak, až doletí, doplave nebo stopem dojede do Paříže. Soustředíte svoji Vůli tam, kde je váš cíl, a použijete vyvolávací kruh, abyste zavolali svého démona a poslali ho rovnou na vámi

zvolené místo. Samozřejmě nemůžete vidět Paříž nebo místo, kam ho posíláte, takže používáte nahlíže-
cí sklo, díky kterému vidíte očima daného démona.

Krásné na tom je, že jste v jeho hlavě, takže ho můžete jaksepatří ovládat. Tím myslím opravdu ho ovládat, pokud chcete — jako kdybyste s ním splynuli. Ošklivé na tom je, že jste v jeho hlavě. A věřte mi, být v hlavě démona takového druhu, který používáte na tuhle práci, není pěkné. Každopádně když jsem přivolání a poštvání prováděl se Spáleným mužem poprvé, šíleně se mi smál.

„Jen ho nech být,“ řekl mi. „Víš, co má dělat.“

„Co když mi uteče?“ zeptal jsem se.

Spálený muž ukázal na vyvolávací kruh kolem mě, na pečlivě nakreslené piktogramy a všechny ty drahé přísady.

„Na co myslíš, že jsou všechny tyhle sračky?“ otázal se. „Nemůže utýct. To je pointa toho všeho. Jen ho nech dělat jeho práci. Až bude po všem, příběhne zpátky domů jako malej hodnej pejsek.“

Měl samozřejmě pravdu, ale já prostě musel se svým démonem zůstat, abych měl jistotu. Ve chvíli, kdy zaútočil a já v ústech ucítil chuť horké lidské krve, to najednou ztratilo veškeré kouzlo.

Podruhé jsem se z démonovy mysli vytratil těsně před tím, než zaútočil. Při další akci už jsem se jen svezl, abych se ujistil, že dorazil na správné místo. Od té doby jsem zůstával u pouhého pozorování nahlíže-
cím sklem, abych měl jistotu, že démon provedl svůj úkol. Dnes v noci jsem neudělal ani to a hele, co se stalo...

„Je to její chyba,“ řekl jsem.

„Ale to je vždycky, hochu,“ usmála se Shirl. „Kdo to je tentokrát? A co ti provedla?“

„Co?“ zeptal jsem se, než mi došlo, že jsem tu poslední větu vyslovil nahlas. Její smích mi zněl v hlavě jako zvuk tříštícího se skla. Dneska by se nikdo neměl smát. „Ale nic. Nech to být. Dej mi další rundu, Shirl.“

„Už jsi měl opravdu dost, zlato,“ řekla Shirl. „Seber se a mazej domů.“

„Tak aspoň panáka,“ žádonil jsem.

Shirl protáhla obličej, ale i tak šoupla pod dávkovač whisky další skleničku. *Bože, takhle totálně to zmrvit.* Kopl jsem do sebe whisky na jeden zátah. Tolik pití, a pořád tak málo. Kurva málo. Zapomnění bylo pořád nepřijemně daleko. Posunul jsem svou prázdnou sklenici od piva po pultu.

„Neblbni, zlato,“ poznamenala Shirl.

„Chci další pivo,“ řekl jsem poněkud rázněji.

Shirl je opravdu zlatíčko, ale ve své vlastní hospodě je vládcem ona, to si nemyslete. Je jí přes šedesát, ale pořád je to štabajzna. Jednu věc ovšem fakt nesnáší — blbý ožralecký kec.

„Alfie, můžeš na minutku,“ zavolala nahoru od schodů za barem. „Potřebuju píchnout.“

Alfie je Shirlin syn. Taková lidská verze Connieho. Bylo na čase vypadnout.

„Neobtěžuj se, hraběnko, klídek,“ řekl jsem. „Už jsem na odchodu.“

Shirl se na mě sladce usmála.

„Dej po cestě pozor, zlato. Je tam zima,“ dodala.

A že byla. Dveře hospody se za mnou zabouchly a já se vši grácií narazil do košíků pověšených venku. Do tváře mě totiž uhodil mrazivý vzduch a moje rov-

nováha se rozhodla, že to vzdá. Alkohol je někdy svinně. Nedokázal jsem pořádně mluvit, nedokázal jsem zaostřit a rozhodně jsem nedokázal jít rovně. Ale pořád jsem si až moc dobře pamatoval, co se stalo — a to byla ta jediná věc, kterou jsem teď nechtěl dělat, pamatovat si. Nechtěl jsem si pamatovat vůbec nic. Pořád jsem ale měl před očima jeho tvář.

Přes ostrahu se nakonec dalo dostat snadno. Spálený muž věděl, co dělá, to se mu musí nechat. Mantichoří ostny mi umožnily získat tři dobře stavěné vřískačce, kteří s vytím proběhli Edinburghem a i přes Vincentovu a Dannyinu ostrahu, jako by tam ani nebyla. V tu dobu jsem se ještě koukal do nazíracího skla, čistě ze zvědavosti. Uvnitř domu to vypadalo přesně, jak jsem čekal — kouzelnická verze Debbina bytu. Všude spousta věcí — knihy, svitky, krystaly, meče, hůlky, lebky a přísahám bohu vycpaný krokodýl visící ze stropu ve Vincentově pracovně. Když jsem ho uviděl, musel jsem se smát. Od té chvíle jsem se ale už nezasmál, to rozhodně ne.

Říhl jsem si a vypotácel jsem se na ulici. Snažil jsem se zahnat slzy v očích. *Drž se, kurva, po kupě, Done, aspoň než se dostaneš domů, říkal jsem sám sobě. Sesypat se můžeš později v soukromí, kde tě nikdo neuvidí.*

Hospoda U Růže a koruny se nacházela v oblasti, kde jsem bydlel. Jenže — navzdory tomu, co ukazují v telce — v Londýně ve skutečnosti není hospoda na každém rohu. Takže jsem to měl domů dobrých patnáct minut chůze. Teda pokud bych šel rovně, což jsem já nešel. Už se připozdívalo, bylo dobře po jedenácté večer a chodníky zely prázdnotou. Ke kanceláři

jsem to měl už jen pár ulic, když vtom jsem zaslechl výkřik.

Málem jsem šel dál. Jsem sráč, já vím. Bylo pozdě a k tomu zima a já byl zpitej do němoty, a navíc jsem měl víc než dost svých vlastních trablů. Takže jsem prostě málem šel dál. Ale neudělal jsem to. Aspoň to se mi musí nechat. Zastavil jsem se a poslouchal, dokud se výkřik neozval znovu. Přicházelo to zleva, z uličky mezi dvěma dlouhými nízkými obytnými domy. Promnul jsem si vlhké oči a vydal se k uličce. Klopýtl jsem, odrazil se od zdi a narazil do popelnice. Což mě naštvalo. Být naštvaný bylo dobrý. Naštvaní přebilo bolest.

Opožděně se dostavily pochybnosti. Došlo mi totiž, že může jít o půltucet skinheadů obtěžujících dívku – ať už byla kdokoli. Naštěstí tomu tak nebylo. Byl to noční tvor, jak jsem předpokládal. A s těmi jsem si uměl poradit. Jako zázrakem v té uličce fungovalo populiční světlo a ta holka měla dost rozumu zalézt pod něj. Noční tvor se do kruhu mdlé žluté záře neodvážil. Jeho šupinaté tlapy s drápy vyčuhovaly z oblaku temnoty, do kterého se halil. Snažil se ji zasáhnout krátkými a prudkými výpady. Holka se zády tiskla ke zdi pod světlem, dlouhé zrzavé vlasy divoce rozčuchané. Její krátké černé šaty byly potřhané na místech, na která tvor dosáhl. Už jsem se zmínil, že mám slabost pro zrzky? A blondýny? A atraktivní ženy všeobecně?

„Hej!“ křikl jsem. „Zabal to, parchante!“

Noční tvor se se zavrčením otočil. Z temného oblaku vykoul jeho dlouhý krokodýlí čumák. Chtěl mě strašit. Zlostně jsem se na něj podíval.

„Víš, kdo jsem, čuráku?“ zeptal jsem se.

Zamručel a o krok ustoupil. Fajn, věděl.

„Uzavřeli jsme dohodu,“ pokračoval jsem. „Vy neotravujete mě a já nechodím otravovat vás, vzpomínáš? Teď mě ale, kurva, otravuješ. Tak vysmahni, nebo vám ráno do těch vašich děr přivolám a pošlu něco hnusného, co si na vás smlsne, jasný?“

Neměl jsem ani páru, co bych, proboha, dělal, kdyby mi hned v tu chvíli, na tom místě šel po krku. Po pravdě mi to ale bylo jedno. Noční tvorové našťestí nejsou ani moc stateční, ani moc bystří. Prsty pravé ruky jsem roztáhl do znamení zlého oka a zamumlal jsem si pod nos pár slov vyhánění. Pomocí své Vůle jsem do něj vrazil, abych ho popíchl. Ze stínu se vyvalilo několik proužků kouře a tvor zasyčel bolestí. Bolest byla fajn. Bolest byla lepší než vztek. Vůli jsem mu uštedřil další ránu. Chtěl jsem, aby ho to bolelo. Znovu se s kňouráním stáhl. Pak se otočil a utekl.

„Páni!“ hlesla dívka roztřeseným hlasem. „To... páni!“

„Seš v pořádku, zlato?“ zeptal jsem se.

„Jo,“ odvětila a rukou si uhladila vlasy. Všiml jsem si stříbrného náramku na její ruce. Měl tvar hada nebo něčeho podobného. „Ne, vlastně úplně ne.“

Rozbrečela se. Udělal jsem několik kroků směrem k ní, když tu mi došlo, že někdo, koho zrovna málem znásilnil a sežral démon, asi nebude toužit po objetí od opilého cizince. Očividně jsem se pletl. Vrhla se mi do náruče a vzlykala mi na rameni.

„Co to bylo?“ fňukla.

„Noční tvor,“ odpověděl jsem. „Jsou to hnusný potvory, co rády zastrašují. Ve skutečnosti jsou to ale zbabělci.“ *No, aspoň tenhle byl.*